

Az új vadak

Úgy ropogott a hó a talpa alatt, mintha kiégett neoncsöveken járt volna. Előző nap reggel esett húsz centi, aztán, ahogy elállt és kisütött a nap délután, a felszíne rögtön megolvadt, majd vissza is fagyott, amint leszállt az éj. Ezen a január eleji kíméletlenül sötét hajnalon, melyen váratlanul felverték, minden egyes lépés nehezére esett, a mozdulatait követő finom, de éles reccsenések pedig valósággal felkarcolták a dobhártyáját. Lehet, hogy még mindig nem ébredtem fel egészen, mondta magában a fotós, miközben a kertkapu felé haladt, s kabátja zsebébe dugott kezével, a bélésen keresztül finoman megnyomogatta szűk farmerjében sajgó kemény farkát. Hiába a kialvatlanság és hiába a csípős hajnali levegő, olyan masszív merevedése volt, hogy szinte már megijedt tőle. Az interneten gyakran lehet arról olvasni, hogy férfiak nem szűnő erekciójuk miatt szorultak kórházi kezelésre, igaz, azokban az esetekben általában valamilyen potencianövelő tableta volt a hibás, most mégis arra gondolt, hogy mi lesz, ha neki sem múlik el, ha egész nap így kell majd járnia, és a sajgás előbb zsibbadássá, majd szűrő, elviselhetetlen fájdalommá torzul néhány óra alatt.

Nem emlékszik, hogy mit álmodott, álmodott-e bármit egyáltalán, amikor megcsörrent a telefonja, de arra igen, hogy mire kiért vele a fürdőszobába – pedig elég gyorsan kiugrott az ágyból, nehogy felferje a feleségét –, már elég határozottan előrefeszült az alsónadrágja. Kissé zavarba is jött, hogy ilyen állapotban kell egy komoly megbeszélést lefolytatnia, de aztán, ahogy az álmoság lassú felszívódásával a racionalitás újra terepet nyert az agyában, felfogta, hogy teljesen mindegy, a telefonon keresztül úgysem látszik, mi a helyzet vele odalent. A szobába aztán vissza se ment, miután elköszöntek tőle a vonal másik végén, a mosógép tetejére rakta a telefont, aztán a csap fölé hajolt és mosakodni kezdett. Igazából zuhanyozni szeretett volna, arra gondolt, a forró vízszugár alatt biztosan gyorsabban magához térne, de nem volt rá ideje, tudta, hamarosan a kapujukhoz érnek és nem várakoztathatja meg őket. Bár ki nem állhatta az új folyékony szappant, amit a felesége vett pár hete, a fotós alaposan megmosta vele az arcát, a nyakát és a hónalját is. Egy mostanában divatos női illat áradt szét a fürdőszobában, mézes-tejszínes levendula, vagy aloé verás kókusz, képtelen volt megállapítani, mindenesetre fintorogva törölgette az arcát. Ezen a szappanon is már vagy ötször összevesztek, pedig ésszerűbb lett volna, ha egyszerűen elmegy a boltba és vesz egy másikat magának. Fogmosás után reflexből a szájvizes flakonért nyúlt, de mivel az üres volt, bosszúsan dobta vissza a helyére. Tegnap az anyósa meg a felesége együtt mentek bevásárolni, külön meg is kérte őket előtte, hogy hozzanak neki egy mentolos Listerine-t, de úgy látszik elfelejtették. A fogkefét is egy anyag, széles mozdulattal lökte vissza mérgében a bögrébe, maga is meglepődött rajta, hogy nem perdült ki belőle végül. A törölközőt a mosógépre ejtette, letolta az alsógyátját,

bepréselte a dugig tömött szennyestartóba, majd meztelenül átment a dolgozószobába.

Ennek a kis helyiségnek az ablakait hónapokkal korábban gondosan lefedte, dupla réteg méretre vágott fekete fotókartont rögzített az üvegtáblákra átlátszatlan ragasztószalaggal. Sötétkamrának szánta, de különös módon, tiszta, ragyogó napokon egy-egy fénynyaláb így is képes volt utat találni magának odabentre, és hiába erősítette meg ilyenkor az adott ponton a maszkolást, a következő napon egy másik, a rákövetkezőn megint egy másik részen át tört be a fény. De nem adta fel akkor sem, előbb-utóbb csak megtalálom az összes rést, mondogatta, én ráérek, a nap is, elleszünk. A helyiséget eredetileg gyerekszobának szánták, de ahogy telt az idő és még mindig nem érkezett meg a lakója, egyre több holmit pakoltak bele. Ide került a vasalódeszka, a szárító, egy háromfiókos öreg komód, aztán az ő régi, nagy íróasztala is, és onnantól már nem tellett sok időbe, hogy egyre gyarapodó felszerelése átvegye az uralmat a gyerekszoba ideája fölött. Végül a felesége azt is szó nélkül tűrte, amikor leragasztotta az ablakokat és összeállította az addig darabjaira szedett asztali nagytót. Miközben ő dolgozott, a nő virágmintás hálóköntösében fel-alá járkált a folyosón, és úgy figyelte, lopva, mintha nem lenne joga belépni és számon kérni, amiért így kisajátította a helyiséget. Valójában, és ezt mindketten tudták, csak nem akarta szóba hozni újra a meddőségét, a sok hasztalan kezelést és átzokogott éjszakát. Egy szerződést kötöttek abban a pillanatban, amit a fotós a szoba elfoglalásával fogalmazott meg, felesége pedig a hallgatásával írt alá.

Odabent, a komódból, amiben a ruháit tartották, elővett egy vastag, rozsdaszínnű kordnadrágot, egy kockás alsót meg egy téli zoknit, és gyorsan magára kapta őket. A kávé jár az esze, hogy vajon lesz-e elég ideje, hogy főzzön egyet gyorsan, vagy a forró itallal teli termoszt nélkül kell nekivágnia ennek a ki tudja meddig nyúló koromfekete hajnalnak. Felvett egy hosszú ujjú sötétkék pólót meg egy norvég mintás kardigánt és nekiállt összeszedni a felszerelését. Vízhatlan fotóstáskája precízen belepakolt mindent, amire csak szüksége lehetett, bár nem tudta, hová és mire is készüljön, ezt nem mondták meg neki a telefonban. Mindenesetre betett két extra objektívet, egy másodvakut meg egy vakuszinkront is, biztos, ami biztos. A konyhában megkent egy szelet kenyeret vajjal meg Nutellával, és már a termoszt is előszedte a szekrényből, amikor meglátta, ahogy a kocsibeállójukra beforduló autó reflektorainak fénye végigpásztázza a kerítést. Ennyit a kávéról, morgogta, aztán elkezdte magába gyúrni a kenyeret, de nehezen boldogult vele, túl nagy volt a falat, szája két sarkában ki is préselődött némi mogyorókrém. Felvette a bakancsát és kapucnis télikabátját, aztán még egyszer belenézett a tükörbe. Finoman őszülő szakálla szőrei között a nutellás kenyér morzsái függték, idegesen dörzsölgette az arcát, majd sapkát húzott és kilépett a metsző hidegbe.

Ahogy a súlya alatt recsegeve be-beszakadó jeges havon keresztül nagy nehezen megközelítette a gőzölögve várakozó kocsit, egyre tisztábban látta, amit addig inkább csak sejtett, hogy a bent ülők őt figyelik és röhögnek. Mi a fasz van, kérdezte, amikor végre elérte az autót és résnyire nyitotta a hátsó ajtaját. Ketten ültek odabent, s ahogy bedugta fejét az ajtónyíláson, a rossz kávé, a savanyú cigarettafüst és a visszapillantóról lógó Wunderbaum szagának arrogáns keverékétől egy pillanatra egészen megtántorodott. A két alak vigyorogva fordult hátra miközben ő

a hátsó ülésre helyezte a hátizsákját, majd kissé erőlködve maga is bepréselődött a nagyvonalúan hátratolt anyósülés mögé. Csak azon röhögtünk, hogy milyen fürge és kecses mozgással araszolsz a hóban, mondta az egyik, meg azon, hogy közben milyen fancsali pofát vágsz, mintha a vágóhídra vinnénk, tette hozzá a másik. Miért, lehet, hogy tényleg oda visztek, válaszolta nekik a fotós, és egy határozott mozdulattal lerántotta a kabátja cipzárját, hiszen elképesztően meleg volt a kocsi-ban, bár ezt tudhatta volna előre, gondolta, ezek ketten mindig túltekerik a fűtést. A volánnál kuncgó negyvenes férfit Nándinak hívták, és habár ő is nyomozó volt, sokszor inkább csak valamiféle asszisztensnek tűnt, amolyan mindenesnek, aki ha kell, sofőr, ha kell, telefonügyeletes, ha pedig éppen arra van szükség, akkor kávéfelelős is egy személyben. Nándit mindenki kedvelte, és mindenki irigyelte is kicsit, mert bármilyen helyzetben otthonosnak és elégedettnek tűnt, a szülői értekezlettől a hullaazonosításig, mintha egyre ment volna neki. A másik, valamivel idősebb alak, aki egy üres Red Bullos doboz tetején épp cigarettáját nyomogatta el nagy műgonddal, Gyóni volt, a rangidős tiszt az osztályon. Kissé mogorva és hirtelen haragú ember hírében állt, de ha valaki elég időt töltött vele, be kellett látnia, hogy zsörtölődéseinek és csípős beszólásainak fele sem olyan komoly, mint amilyenek első hallásra tűnik. Érdes humora van, az kétségtelen, és egy határon túl nehéz vele barátkozni, de egyáltalán nem az a kibírhatatlan fráter, akinek, főleg az idősebb kolléganők igyekeznek valamiért beállítani. Nándit mindenki a keresztnevéen szólította, Gyónit ellenben még a barátai is vezetéknevéen hívták, sőt, sokan nem is tudták, hogy mi a keresztneve, ha, ahogy előszeretettel mondogatták, van neki egyáltalán.

Az autó hátsó kerekei a jeges kocsi-beállón párszor körbepördültek, mielőtt megindult volna a jármű, de ahogy Nándi határozottabban odalépett a gázra, rögtön sikerült előrelendülniük. Még csak néhány perccel múlt el hajnali három, egyetlen ablak sem világított az utcában és a közlámpák gyér fénye is éppen csak annyira volt elég, hogy jelezze, nem szűnt meg, nem tűnt el teljesen az emberi civilizáció erről a környékről. Ahogy távolodni kezdtek, egy pillanatra még hátrafordította fejét a fotós, hogy a párás ablakon keresztül szemügyre vegye házuk homlokzatát, hálószobájuk leeresztett redőnyeit, melyek mögött ott aludt a felesége a vastag paplan alatt kibomlott hajjal, halkán szuszogva, ki tudja miféle anyagból összeszövődő álmában. Gyorsan írni akart neki egy üzenetet, csak hogy tudassa, el kellett rohannia korán, jöttek érte, de ahogy nadrágja bal zsebéhez nyúlt, rögtön kitapintotta, hogy nincs benne a mobilja, pedig azt mindig ott szokta tartani. Viszont amint kezét egy kicsit feljebb csúsztatta, azt is megérezte, hogy még mindig tart a merevedése, habár már nem feszül olyan kellemetlenül és állhatatosan a farka a szliccének, mint kicsivel korábban. Kabátja alatt lopva végigsimított a duzzanaton, lekövetve azt a finom kis görbületet, amit a felesége úgy szeretett régebben, és amin eleinte mindig olyan jókat mulatott kedves, kerekded nevetésével. Milyen érdekes, hogy ehhez a jelentéktelen kis testi hibájához annyi szép emléke kötődik, gondolta, mintha a görbület szerelmük egyik lényeges, közös alapját adta volna. Miközben, ezt kénytelen volt belátni, az utóbbi hónapokban folyton azt juttatta eszébe, hogy milyen sok idő eltelt már anélkül, hogy a nő utoljára kézbe fogta, megsimogatta volna.

Kávét, kérdezte Gyóni és egy sárga, műanyag borítású öreg termoszt nyújtott felé. Kösz, válaszolta a fotós, majd elvette és térdei közé fogta a palackot, hogy letekerje róla a pohárként is szolgáló kupakot, ami alatt parafa dugóval volt lezárva a termosz. Valóban régi darab lehetett, ilyet ma már nem gyártanak. A dugó alsó, nedves felét az orra elé emelte és mélyre szívta a belőle áradó savanyú szagot. Megannyi lehangoló műszak, lassú hajnal és álomtalan éjszaka szaga volt ez, és valamiképpen, legalábbis ő így képzelte, az évek alatt a maguk monotonitásában egyneművé váló bűntényeké és haláleseteké is. Érezted már, hogy unod a hullákat, kérdezte hirtelen, és miközben a válaszra várt, a rossz úton rázkódó kocsi mozgásához igazodva megpróbált egy félkupaknyi gőzölgő kávé kitölteni magának. Mindig is untam őket, válaszolta Gyóni egy félmosollyal, engem az élők érdekelnek. Vagyis a bűnözők, tette hozzá Nándi, és a visszapillantóba nézett vigyorgva, de mivel képtelen volt a mögötte ülő tekintetét elkapni, rövid ideig a kocsijuk nyomában összeolvadó sötétségen nyugtatta a szemét. Egyébként hová megyünk, kérdezte a fotós, és belekortyolt a kávéba, amit azonnal meg is bánt, egyfelől, mert a forró ital kissé megégette a felső ajkát, másfelől meg, mert iszonyatos íze volt Gyóni löttyének. Az elől ülők nem válaszoltak azonnal, egy pillanatra összenéztek, mintha nem tudnák eldönteni, hogy kinek kéne megszólalni, végül Nándi kezdett beszélni, némi torokköszörülés után. Nem túl messze, mondta, pár utcával feljebb, a főút túloldaláról hívtak, hogy helyszínelni kéne, de nem egészen világos, hogy mit is, illetve, hogy miért nekünk. Hogyhogy, kérdezett vissza a fotós, aki aztán egy nagy korttyal kiitta a kávé maradékát, csak hogy minél előbb túl legyen rajta. Rövid hallgatás után Gyóni vette át a szót, és miközben beszélt, előhúzott egy szál cigit a műszerfal tetején heverő dobozból. A szomszédok szóltak, hogy valami nincs rendben, de nem mertek bemenni, mondta, aztán kiért a járőr, és az jelentette, hogy mindenki meghalt. A fotós még mindig fintorgott a rossz kávétól, ráadásul most már Gyóni cigarettájának füstjét is el kellett viselnie, úgyhogy meglehetősen száraz hangon nyögte ki az újabb kérdést, hányan. Hárman, válaszolta a nyomozó, s az előbb jó mélyre leszívott slukkot egyszerre fújta ki az orrán és a száján. Közben az autó lassítani kezdett, majd meg is állt. A főút kereszteződéséhez értek, és bár az egyetlen jármű, egy jobbról közeledő kamion, még elég messze járt, simán átértek volna előtte, Nándi inkább kívárta, hogy elhaladjon, s közben halkán, szinte csak magának, annyit tett hozzá, hamarosan ügyis meglátjuk.

A kérdést, hogy miért költöztek ide, és miért nem maradtak inkább a belvárosban, sokszor, egyre többször tette fel magának a fotós. Most is ez járt a fejében, miközben végre átszelték a főutat, és rátértek a domboldalra felvezető enyhén lejtős aszfaltcsíkra. Ha őszinte szeretne vagy tudna egyáltalán lenni, rögtön el kéne ismernie, hogy soha nem akart kiköltözni az agglomerációba. Már magától a szótól is, hogy agglomeráció, ideges, hideg verejték verte ki. Nem emlékszik, mikor, képtelen felidézni, de lennie kellett egy pontnak, ami után elhitette magával, egy időre legalábbis, hogy mindketten ezt szeretnék. A felesége arra gondolt, hogy angoltanárként majd gyorsan elhelyezkedik valamelyik környékbéli gimnáziumban, legrosszabb esetben egy általános iskolában, ügyis nemsoká gyereket akarnak, ő meg azzal bízta magát, hogy fotóművészi karrierjének jót fog tenni némi friss levegő, meg egy kis távolság az erzsébetvárosi éjszakák sehová sem vezető rutinjá-

tól. Eleinte minden rendben is ment, a kis kertés házat, amit két belvárosi garzonlakásuk árából venni tudtak, szépen felújították. A kert kialakítását apósa vállalta, ő pedig követte az utasításait. Valódi kis parkot építettek együtt az egykori gazlepte udvar helyére, és amire egyáltalán nem számított, még a veteményessel való bajlódást is élvezte. Felesége, aki a Kisdiófa utcában egyre gyakrabban tűnt levertnek, és rosszabb napjain folyton arról panaszkodott, hogy úgy érzi magát, mintha nedves vattával tömték volna ki, az új helyen látványosan kivirult. Még az sem tudta megzavarni lebegő jókedvét, hogy valóban csak általános iskolában talált helyet magának, ráadásul nem is a legközelebbiben. Ő maga pedig mindeközben, nem talált erre pontosabb kifejezést, igaz, nagyon nem is keresett, egyszerűen jól elvolt. De éppúgy, ahogy azt a pillanatot képtelen felidézni, amikor elfogadta a kiköltözés gondolatát, azt sem tudja megállapítani pontosan, mikor kezdte megérteni, hogy tévedtek. Ha jobban figyelnek, talán még meg tudtak volna kapaszkodni, de most már megállíthatatlanul zuhannak, csak erre tud gondolni. Minden szótlanul elfogyasztott közös reggeli és minden rutinszerű esti tévénézés közben zuhannak, amikor egymásra mosolyognak, zuhannak, amikor veszekednek, zuhannak, és akkor is, amikor időnként megkívánják a másik testét, de sohasem egyszerre. Már csak az a kérdés, hogy mikor és hogyan érnek földet.

Bepakoltál mindent, kérdezte Nándi, de most nem próbált meg ránézni a viszapillantóban, ahhoz túl kanyargós és jeges volt az út. Be, mondta a fotós, majd álmos hangon azt kérdezte, messze vagyunk még? Nem annyira, válaszolta Gyóni, aki már jó ideje az út menti sötét bozótost bámulta elkalandozva, majd kissé halkabban hozzátette, szóval szedd össze magad lassan. Valami bizarr módon tulajdonképpen szerette a munkáját, legalábbis sokkal érdekesebbnek látta, mint a hétvégi fotóstanfolyamokat, amiket a közeli művházban tartott a sok menthetetlen dilettánsnak, ahogy otthon emlegette a tanítványait. Az egyetlen probléma a rendőrségi fotózással az volt, hogy hiába talált benne élvezetet, valahol a mélyén mégis arra emlékeztette folyton, hogy nem az lett belőle, aminek készült.

Miután elvégezte a fényképész iskolát, bekerült egy kisebb művészársaságba, olyanok közé, akiknek a képeit legalább annyira, ha nem jobban szerette, mint a sajátjait, akikre egyszerre volt féltékeny és büszke, és akiről életében először egészen őszintén azt tudta mondani, hogy a barátai. Volt egy sor közös kiállításuk, eleinte kisebb helyeken, romkocsmákban, foglalt házakban, később, ahogy egyre többen érdeklődtek utánuk, komolyabb kurátoroktól is kaptak meghívásokat. Az új vadak, így nevezte őket az egyik hetilapkritikus, és ez, ha nem is tűnt tökéletesen helytállóknak a csoportjuk egészére, sőt, volt benne némi él is, azért mindannyiuknak tetszett, még ha ezt nem is ismerték el könnyen. Azt tervezték, hogy kibérelnek egy elhagyott üzlethelyiséget a Király utcában és saját galériát nyitnak benne. A helyet már ki is nézték, és a pénzt sem lett volna lehetetlen összedobni, de közben néhányan leszerződtek egy-egy nagyobb galériához, mások ösztöndíjasként Berlinbe vagy Londonba költöztek egy időre, az otthonmaradók egy része meg kénytelen volt munkát vállalni. A galéria ötletéből végül nem lett semmi, ahogy a közös album megjelenése is folyton csúszott. Ekkor vetette fel neki a felesége, hogy mi lenne, ha kiköltöznének a kertvárosba. Egy ideig kitartott az a pénz, amit félíg-meddig a felesége előtt is titokban tartva a galériára tett félre a különbö-

ző alkalmi megbízásokból és honoráriumokból, de aztán, valamivel talán hamarabb, mint remélte, mégis munkát kellett keresnie. Már ez a tény is megalázó volt némileg, hiszen abban bízott, hogy mint az új vadak egyikére, egyszer csak lecsap rá valamilyen galéria, esetleg egy külföldi gyűjtő vagy iroda, és beindul a karrierje. Volt persze némi érdeklődés a munkái után, néha kijött hozzá egy-egy vásárló vagy galériás, valamelyik régi barát bízta, hogy ide-oda beprotezsálja, de rövidesen megértette, hogy nem jön el már számára a nagy áttörés. Bízni persze azért továbbra is bízott, bár már nem annyira magában, mint inkább valami csodás fordulatban. Közben azonban lelassult kissé, alig-alig kezdett új sorozatba, s ha kezdett is, legtöbbször nem fejezte be azokat. Barátai, akik olykor kibuszoztak hozzájuk a belvárosból, hazafelé úton fejcsóválva beszéltek meg, hogy ez az ingerszegény környezet mennyire kiszárította a tehetségét. Nem sokkal később felesége egyik kolléganője szól nekik, hogy a férje, aki a rendőrségnél dolgozik, azt hallotta, hogy helyszínelő fotóst keresnek részállásba.

A kocsi lassítani kezdett, majd ráfordult egy szűk, sötét utcára, aminek a legvégéről, ahogy közeledtek hozzá, egyre erősödő villogás szűrődött elő. Egy járőrautó állt az utolsó ház mellett, a kitárt kapuk mögött pedig, a tágas udvaron egy mentő, illetve egy tűzoltósági személyautó. A kocsik között néhány vacogó szomszéd nézelődött, két idősebb nő, meg egy középkorú pár nyújtogatta a ház bejárata felé a nyakát, mert a két egyenruhás rendőr nem engedte őket közelebb. Nándi közvetlenül a kapu elé parkolt le, s ebben akarva akaratlanul is benne volt annak a beismerése, hogy a mentőautónak nem kell kiutat biztosítani. Hát akkor nézzünk szét, mondta Gyóni és beledobta az utolsó csikket is a Red Bullos dobozba. A túlfűtött kocsiból kiszállva a fotós még elviselhetlenebbnek érezte a hideget, mint előtte, ujjai szinte görcsbe rándultak és szeméit könny öntötte el. Arra gondolt, talán odabent melegebb lesz, de ahogy a bejárati ajtóhoz vezető rövid lépcsőn felszaladt, észrevette, hogy a ház minden ablaka és a hátsó ajtó is sarkig nyitva áll. Egy pillanatig tétovázott, aztán mégis elindult befelé, de ekkor Gyóni, aki Nándival együtt az egyik egyenruhás rendőrrel meg egy tűzoltóval beszélgetett a lépcső alján, utána szól, hogy várja meg őket. Az ajtófélfának dőlve nézett hátra, azok ott lent valamit jegyzeteltek, mögöttük meg továbbra is szótlánul álltak a szomszédok. Mire várnak vajon, mi ez az ösztön, hogy ahol halott van, odagyűlnek, ez járt a fejében, amikor valaki megkocogtatta a vállát. Egészen összerezdült ijedtében, el is felejtette, hogy odabent is lehetnek még emberek, és hát persze, az egyik mentős volt az, tüzet kért. Nekem nincs, mondta a fotós az irhakabátot viselő alacsony, barázdált arcú férfinak, attól a fickótól kérjen, tette még hozzá és Gyónira mutatott. A mentős azonban meg se moccant, meredten nézett maga elé, majd, minden előjel nélkül hirtelen egy nagyot köpött oldalra, a hóba. Azért elbaszott egy dolog ez, szólalt meg végül az irhakabátos, mindenki mondogatja, hogy ilyen jelzőt meg olyan érzékelőt kéne beszerezni, de senki sem veszi komolyan, én sem, aztán mi lesz a vége? Mi, kérdezte a fotós élesen, mire a másik ránézett, aztán hüvelykujjával a lakás felé intett, ez, mondta, majd elindult Gyóni felé a tűzért. Még vagy öt percig kellett ott állnia az ajtófélfának dőlve, mire a két nyomozó odaért hozzá. Fogd a cuccod, mondta Nándi, először a hálósobába megyünk.

Csinosan berendezett ház volt, jó arányban helyezték el benne a modern bútorokat meg a régi tárgyakat, látszott, hogy nagy figyelmet fordítottak az itt lakók az otthonosságra, minden hely ki volt használva, mégsem tűntek zsúfoltnak a terek. A bejárati ajtótól balra egy amerikai konyhás nappali nyílt, a fotós ízlésének kicsit túl sok, de még pont elviselhető mennyiségű IKEA-elemmel. A jobb oldalon volt egy tároló, aztán egy fürdőszoba végével, majd a háló. Mindent jól meg tudott figyelni, hiszen az összes ajtó nyitva állt. Ahogy a nyomozók után belépett a szobába, első pillanatra fel sem tűnt neki semmi. Rend volt és tisztaság, egyedül a vastag paplan hevert összegyűrve a franciaágyon. Csak akkor vette észre, amikor Gyóni odalépett és óvatosan félrehúzta a takarót, egy nő feküdt alatta, felhúzott térdekkel, félrefordított fejjel. Egyik kezével a hálóingét markolta össze a mellkasán, másikkal az ágy távolabbi, üres oldala felé nyújtózkodott. Kibomlott, hosszú, szőkésbarna haja részben eltakarta az arcát, de Gyóni ezt is félresöpörte egy finom mozdulattal. A nő szeme csukva volt, de szája, mintha sikítana vagy levegőért kapkodna, szélesre tárva merevedett meg, a párnát pedig száraz hányás borította az arca körül, de még így is meglepően szép volt. Gyertek ide, kiáltott feléjük ekkor Nándi odakintről. A hálószobától jobbra egy rövid átjáró vezetett a szűk lépcsőházhoz, Nándi a feljáró tetejénél guggolt, onnan integetett le nekik. Odafent egy férfi feküdt a hasán, tartásából látni lehetett, hogy itt már vonszolta magát, különös, kifacsart pozícióban hevert, egyik, kinyújtott karjával mintha még mindig a padlószőnyegbe kapaszkodva akarta volna előrehúzni magát, míg másik keze erőltlenül befordult a mellkasa alá. Valószínűleg ez a keze a saját hányásán bicsaklott meg, azon vesztette el egyensúlyát és úgy csúszott be tehetetlenül a teste alá, mely a maga tömegével aztán kalodaként fogta vissza. Idáig bírta, mondta Nándi, és egy nagyot szívott az orrán, miközben a férfi teste fölött átlépve az alig több mint fél méterre lévő szobába lépett. A színesre festett kis helyiség padlója mindenfelé szétszórt plüssállatokkal meg lapozgatós könyvekkel volt tele. Kicsit távolabb, egy szélesen mosolygó napot ábrázoló, narancsfényű lámpa alatt egy kiságy állt. A három férfi szótlanul a fenyőfa szerkezet felé hajolt, piros és kék kockás ruhában egy másfél év körüli gyerek hevert benne mozdulatlanul. Nem tűnt halottnak, de néma volt és mellkasa sem mozgott fel-le, olyan nyugalom áradt szét az arcán, hogy a fotós egy pillanatig komolyan arra gondolt, talán elég lenne csak egy csörgőt megrázni felette, és máris kinyitná a szemét. De nyilvánvalóan nem élt már, még ha a felnőttek arcán és izmain tükröződő erőlködésnek rajta nyoma sem látszott. Csendben álltak fölötte percekig, mintha direkt ügyelnének rá, nehogy felverjék. Akkor itt kezdtek, mondta végül a fotós, majd hátrébb lépett és néhány játékot félredobálva helyet csinált a padlón felszerelésének. Jól van, mondta Gyóni, még mindig a hátán fekvő kis testet figyelve, aztán gyere visszafelé, mi addig a mentősökkel beszélünk. De, szólt még vissza Nándi az ajtóból, nem kell sokat bíbelődnöd, most nincsen rá szükség, csak csinálj egy-két képet, hogy meglegyen, és kész.

Adsz egy cigit, kérdezte a fotós Gyónit a kocsiban. Már vagy tíz perce elhagyták a helyszínt, de eddig nem szóltak egymáshoz. Persze, mondta a nyomozó, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog, holott tudta, hogy a fotós nem dohányzik, gyakran ugratta is emiatt, de tüzem nincs, tette hozzá, otthagytam a men-

tősnek, ki tudja mikor érnek oda a hullaszállítók. Nándi, van ilyen cucc ebben a szarban, hajolt a sofőr felé a fotós, aha, válaszolta az, és bekattintotta a szivargyújtó gombját. Ismét csendben ültek egy darabig, csak az index kattogása hallatszott néha, aztán egy élesebb pattanás jelezte, felmelegedett a gyújtó. Gyóni hátranyújtotta a cigarettát, majd maga is elővett egyet, aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve Nándinak is odakínálta, de az rá se nézve annyit mondott csak, kösz, én kiha gyom. Jól esett a füst, és az is jó volt, hogy valamivel elfoglalhatta magát. Ahogy az első szállal végzett, rögtön kért is egy másikat, és ez így ment egész úton, a végén már szédült és enyhe hányingere is volt, de azért kért egyet a frissen felbontott csomagból is. Gondolatok bele, mondta végül, egy kurva varjú odaszáll melegedni a kéményetekre, túl sokáig marad, megszedül, beleesik, és ti mind megdöglőtök, az egész családotok, csak azért, mert az a madár épp a ti házatokat nézte ki. Ezért kell a riasztó, mondta Nándi némi hümmögés után, nekünk van otthon, megmutatom, ha gondolod. Szívesen ráordított volna a fotós, hiszen nem erről van szó, és különben is, ne legyen már ilyen higgadt most is, de nem tette, túlságosan szédült még a cigarettáktól, és vitatkozni sem maradt már ideje, az autó lassan befordult a házuk elé.

Nem búcsúzkodott, csak kiszállt a kocsiból, de amikor egy pillanatra visszanézett, az útra meredő Nándi mellett meglátta Gyónit, ahogy kissé előrehajolva őt nézi, s amint tekintetük találkozott, mintha felé is bólintott volna. Most is neheze re esett a járás, de nem annyira, mint amikor indultak. Hangos ropogással estek össze a jégszilánkok a talpa alatt, ám ezúttal valahogy megnyugtatta ez a különös, elfojtott zaj. A bejárati ajtó előtt megállt még egy pillanatra, mélyre szívta az éles, hideg levegőt és körbevezette tekintetét a szomszédos házakon. Sötét és néma volt mindegyik, akár egy szellemvárosban.

Odabent az első dolga az volt, hogy a fürdőszobában körülnézett, nem hagyta e ott a telefonját. A mosógép tetején a törölköző alatt meg is találta, de nem hívta senki, ezek szerint átaludta az egészszet, gondolta végig a fotós, és elindult a hálószobájuk felé. A mozdulatlan sötétben odalopakodott az éjjeliszekrényéhez, hogy felkapcsolja a kislámpát. Jól ismerte már ezt az utat vakon is, annyiszor tette meg, hiszen szinte soha nem egyszerre feküdtek le. Felesége ott hevert a paplan alatt összehúzódva, arcát alig látta, egyfelől a takaró, másfelől dús hullámokban szétterülő sötétbarna haja rejtette el a tekintete elől. Óvatosan közelebb hajolt, majd a paplan szélét az ujjai közé csippentve nagyon lassan lejjebb húzta, aztán, ahogy ezzel végzett, fésűszerűen szétfeszített ujjjaival az arcba hullott tincseket seprerte arébb finoman. A nő meg se rezzent, mély álomban lehetett, s ahogy így figyelte, arra se mert volna megesküdni a fotós, hogy él-e egyáltalán. Persze, tudta, hogy igen, mégis, olyan kísértetiesen rezzentelen volt a nő arca, hogy le sem bírta venni róla a szemét. Nézte és közben vetkőzni kezdett, kardigánját az ágy mellé ejtette, kordnadrágját meg véletlenül a fotel mögé, nem törődött vele, csak a feleségét figyelte. És ahogy ott állt alsónadrágban meg pólóban, egy hirtelen ötlettől vezérelve kiment az előszobába, elővette a fényképezőgépét, majd lassú, kimért léptekkel, hogy a padló ne recsenjen meg, visszalopakodott az ágyhoz. Felesége továbbra is ugyanúgy feküdt, szép volt, egészen gyönyörű, már rég nem látta ilyennek, gondolta a fotós, miközben egy fellépcsnyit hátrált és ráemelte a kamerát. El-

sütötte a gépet egyszer, kétszer, kissé oldalra hajolt és harmadszor is exponált, aztán térdre ereszkedett és úgy is készített még néhány felvételt. Egészen izgatott lett közben, mintha valamit megtalált volna végre, és igen, biztos volt benne hirtelen, hogy ez az, ez lesz az új témája. Mégsem volt felesleges az idő, amit a rendőrökkel töltött, az új fotóival visszakerülhet oda, ahová mindig is tartozott, ismét egy lesz az új vadak közül. Egy pillanatra leeresztette a kamerát és a felesége arcát nézte, most már abban is biztos volt, hogy holnap megmondja neki, visszaköltözik a belvárosba. Régen nem járta már át úgy az eufória fotózás közben, mint most, kattintott még néhányat, aztán lepillantott magára és érezte, látta, hogy ismét merevedése van. Az is átfutott az agyán, hogy ez még ugyanaz a merevedés-e, ami az elindulást olyan kényelmetlenné tette, de az nem lehet, gondolta. Mindenesetre letette a gépet az ágy mellé a földre és kiment a fürdőszobába. Behúzta maga mögött az ajtót, felkapcsolta a villanyt, és a tükörben egy pillanatra végignézett magán. Valami különös, gomolygó elégedettség töltötte el, tudta, hogy mit akar, egészen biztos volt benne, már csak az első lépést kellett megtennie. Aztán letolta térdig az alsónadrágját és lassú, türelmes mozdulatokkal önkielégíteni kezdett. A hálószobában a felesége továbbra sem mozdult, csak a szemét nyitotta ki egy idő után, de nem sírt, meredten, kialvatlanul nézett maga elé.

